

ဝိုးဝိုးစာပေ

၁၁၆

ကမ္ဘာဦးတမ်းချင်း

ဒုတိယအကြိမ်

Digital Art: Idea Kyaw
&
Wai Yan

“နေရောင် မလာသေးဘူးလား”

“ဘယ်တုန်းက အရင်ရောက်ဖူးလို့ လဲ”

လက်ရုံး၏ မျက်လုံးက ဓားပစ်စင်နံရံရှေ့မှာ ရပ်၍ ကွတ်ကီးမုန့်ထုပ် ဖွင့်စားနေသော လရောင်ဆီသို့ ဝေ့သွားသည်။ ။

ဘေးတိုက်ရပ်နေသော်လည်း လက်ရုံး အသံတိတ်သွားသည် နှင့် ဆဋ္ဌမအာရုံ၏ အသိကြောင့် လရောင် တလှုပ်လှုပ်ဝါးနေသော အောက်မေးဖျား တစ်ချက်ချင်းရပ်တန့်သွားသလို ကိုယ်က မသိမသာမတ် သွား၏။

“ဝှစ်”

“ဒုတ်”

သွားပြန်ပြီ။ သူ့ဘယ်လောက်ပဲ သတိရှိနေနေ လက်ရုံးက သူ့ထက် အမြဲ တစ်နှာတစ်ဖျားသာခဲ့သည် သာ။

စက်ဝိုင်း အထပ်ထပ်ရစ်ထားသည့် အလယ်ဗဟိုတည့်တည့် ပစ်မှတ်ထဲမှ ဓားတန်းလန်းနှင့် ကွတ်ကီး မုန့်ထုပ်လေးအဖြစ်က ရှုရက်စရာမရှိ။

“ခွေးကောင်။ မင်းကို ပြည့်လက်ရုံးလို့ မပေးဘဲ ပြည့်မျောက်ရုံးလို့ ပေးသင့်တာ၊ အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာလုံးလုံး မျောက်ဘဝဖြစ်ခဲ့ပြီး လာဝင်စားတဲ့ ကောင်၊ ဘယ့်နှယ် စားကောင်းခြင်းမစားရ၊ အိပ် ကောင်းခြင်းမအိပ်ရ”

“ဟား ဟား ဟား”

“မရယ်နဲ့ ဟိတ်ကောင်၊ ငါ့မုန့်ထုပ်သွားဖြုတ်ပေး”

“ဘာလို့ ဖြုတ်ပေးရမှာ လဲ၊ ကိုယ်စားမှာ ကိုယ်သွားဖြုတ်ပေါ့”

“သေနာ”

လရောင် မကျေမနပ်နှင့် နံရံမှာ ကပ်စိုက်နေသည့် ဓားနှင့်မုန့်ထုပ်ကို သွားဖြုတ်လိုက်ရသည်။ ။

သူငယ်ချင်းလေးယောက်ဆုံပြီဆို ဒုက္ခအပေးဆုံးက ပြည့်လက်ရုံးပဲ ဖြစ်၏။ ကျန်သည့်သုံးယောက်ထဲ မှာ သူ့ဓားကို တုံ့ပြန်ရှောင်တိမ်းနိုင် တာ နေရောင်တစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ ဒီရေကျတော့ ကိုယ်လုံပညာ ရပ်နှင့် ပတ်သက်သမျှ လက်ရုံးနှင့် လက်ရည်တူယှဉ်ပြိုင်နိုင်သူ ဖြစ်၏။

အားလုံးထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ထိုးခုတ်သတ်ပုတ်သည့်ပ ညာ ဘာတစ်ခုမှ မတတ်ကျွမ်းဘဲ ညဆို ဘယ်လောက်မှောင်မှောင် ကြောင်တစ်ကောင်လိုသွားလာနိုင်သည်။ ။ အသံဆို ဘာသံပဲဖြစ်ဖြစ် သူ တူအောင်တုနိုင်သည်။ ။

ဘယ်အရပ်ကအသံဖြစ်ဖြစ် အတိုင်းအတာ အရေအတွက် အနေအ ထားအားလုံးကို သေချာ ပေါက်ပြောနိုင်သော အစွမ်းရှိ၏။

သို့သော် ခုလိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်လျှင်တော့ သူဟာ ငပေါပါပဲ။

ဒီရေက ပြတင်းပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရာမှ ဆင်းလာကာ . . .

“မင်းကလည်း နားဒီလောက်ကောင်းရဲ့ သားနဲ့ ဓားနဲ့ ပစ်တာ အသံ မကြားဘူးလား။ ဒီကောင် ရောက်လာရင် ဒီလိုပဲ ခဏခဏ ခံခဲ့ရဖူးတာ ပဲ”

“ခဏ ခဏလည်း သတိထားနေတာပဲကွ၊ နားကကောင်းပေမယ့် ဒီ ကောင့်ဓားကို လိုက်လို့ မမီဘူး၊ ဓားဆိုတာ သိလိုက်တာနဲ့ လည်ပင်းနား ရောက်နေတဲ့ ဟာကို”

“ဟား ဟား ဟား”

“မင်းက ဘာရယ်တာလဲ”

“မင်း ဒေါသထွက်နေတာကို ရယ်တာပေါ့၊ ဘယ်နေရာမှ လည်း ထိခိုက်ပဲ့ရှုသွားတာမဟုတ် ဘဲနဲ့ သူ့ဟာသူ ဘယ်နေရာပစ်ပစ် သတိထားမနေနဲ့ ပေါ့”

ဘေးကနေရယ်နေသည့် လက်ရုံး မျက်နှာမဲ့ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ကောင်စုတ်၊ မင်းကများ ငါ့ကို၊ ရော့ . .”

“ဖက်”

ခြေဖျားက ရိပ်ခနဲ စိုက်ဝင်လာသည် ။

ဒီရေ ကိုယ်တစ်ခြမ်းတိမ်း၍ ခြေထောက်ကို ပုတ်ချပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ လက်ရုံးကို ကျောချင်းကပ်၍ လက်ပြန်ရိုက်ထည့်လိုက်၏။

လက်ရုံး ရိပ်ခနဲခုန်ကာ နံရံကိုလှမ်းကန်ကာ နောက်ကျွမ်းပစ်ကျလာသည် ။ ဒီရေ သိုင်းကွက် နင်း၍ စောင့်နေသော်လည်း ခြေကန်ချက်တွေ ဆက်တိုက်ပစ်ဝင်လာသဖြင့် သေလုမြောပါး ရှောင် လိုက်ရသည် ။

ဒီရေ ဝမ်းသာအားရ ဖမ်းယူလိုက်၏။ လက်ရုံးခြေတစ်ဖက် မြောက်တက်လာကာ သူ့လက် ကောက်ဝတ်မှာ ပူခနဲအောင့်တက်သွားလျက် လက်က အရာဝတ္ထုဆီသို့ မရောက်တော့။

ရယ်သံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ ထိုအရာဝတ္ထုက လက်ရုံးလက်ထဲရောက်သွား၏။ တစ်ဆက်တည်း လက်ခနဲ ဓားသည် အခန်းတံခါးဆီသို့ ပြေးထွက်သွား၏။

“အံ့မယ် တစ်ယောက်နဲ့ မပြတ်သေးဘူး၊ တစ်ယောက်ကို ဒုက္ခပေးသေးတယ်၊ ဟွန်း သိပ်ကို သွက်နေတာ သူ့မှာ . . .”

လရောင်ရဲ့ ချီးမွမ်းထောပနာပြုသံက စေတနာမရှိစွာ။ နေရောင်က တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့် ဓားတစ်ချောင်းကိုကိုင်၍ အခန်းထဲလျှောက်ဝင်လာကာ . . .

“လက်ရုံး ဒီဓားက မင်းဆီ ဘာလို့ ရောက်နေတာလဲကွ၊ ပစ်စရာရှားလို့ ဒီဓားနဲ့ မှ ပစ်ရသလား၊ မှော်ဝင်နေတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဓားအိမ်ကကျွတ်တာနဲ့ သွေးစွန်းတဲ့ ဓား”

ဓားကိုပြန်ပစ်ပေးရင်း လက်ဖနောင့်ရင်းမှ စိမ့်ထွက်လာသည့် သွေးစီးကြောင်းကို လက်ကိုင် ပဝါနှင့် သုတ်လိုက်၏။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းတာလဲ၊ ရှောင်ပေါ့”

“ကမန်းကတန်းကိုကွ၊ ငါက မင်းနဲ့ ဒီရေ တိုက်နေတာကို အာရုံရောက်သွားတာ၊ ငါ့ဆီဓား ရောက်လာတော့ လန့်သွားတာပေါ့”

“သိုင်းသမားဆိုတာ မလန့်ရဘူး”

လရောင်က မခံမရပ်နိုင် ရှေ့တက်လာကာ . .

“သိုင်းသမားလည်း သွေးနဲ့ သားနဲ့ လူပဲ၊ လန့်စရာတွေရင် လန့်တာပေါ့ကွ၊ မင်းနေရာတကာ လက်ယားနေတာနဲ့ တစ်ယောက်ယောက် ဧကန်ပြုတ်ဦးမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်”

“တစ်ယောက်ယောက်တည်းမှာ မင်းမပါနိုင်ဘူးလား”

“သူတောင်းစား”

“ဟား ဟား ဟား”

လက်ရုံးက လရောင်ပခုံးကိုဖက်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်

။

လေးယောက်သား စားပွဲတစ်လုံးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝိုင်းထိုင်မိကြတော့ လက်ရုံးက စား မြှောင်တိုလေးကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ကာ စားပွဲပေါ်မှာ အသာချလိုက်၏။

စားအိမ်လေးသည် ရွှေရောင်တောက်နေလျက် စားရိုးမှာ စိန်ပွင့်လေးများ နှင့် ‘သိက္ခာ’ ဆိုသော အမည်တစ်ခုကို လှပစွာရေးထိုးထားလေသည် ။

“ဦးခါရဲ့ ကျောက်စီစားက မင်းဆီ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေတာလဲ၊ ဦးခါက သိပ်မြတ်နိုးတာ၊ သူ့ကိုယ်နဲ့ မကွာထားတာပါ”

“ဟုတ်တယ်ကွ”

အသံက သူတို့ ရဲ့ နောက်မှ ဖြစ်ကာ ဦးသိက္ခာက နောက်လိုက်နောက်ပါများ နှင့် လှမ်းဝင်လာ လေသည် ။

မိုးကုတ်မြို့မှာ ကျိကျိတက်ချမ်းသာသော ကျောက်တွင်းသူဌေးကြီးမို့ ဦးတပ်ခေါ်ကြသော် လည်း သူ့အသက်က လေးဆယ်မပြည့်သေးသလို ခေတ်မီသော ဝတ်စားနေထိုင်မှုကြောင့် လူငယ် တစ်ယောက်လို နုပျိုမှုတွေရှိနေသည် ။ ချောမောသူဟု မဆိုသာသော်လည်း ကြည့်ကောင်းရှုပျော်၏။

“လေးလေး”

“ဦးခါ လာပြီ”

သူတို့ လေးယောက်လုံး ထရပ်လိုက်ကြ၏။

“ထိုင်ကြ ထိုင်ကြ”

ဦးသိက္ခာက စားပွဲရဲ့ ခေါင်းရင်းဘက်ထိပ် ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

*

“ဒီလိုကွ၊ မင်းတို့ ကို ဒီနေရာမှာ တစ်စုတဝေးတည်းဖြစ်အောင် သေ သေချာချာခေါ်ထားရတာ အကြောင်းရှိတယ်။ ဒါကို လက်ရုံးကိုတောင် ပြောပြမထားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုယ်စား ခရီးထွက်ပေးရ မယ်ဆိုတာလော က်တော့ ပြောပြထားတယ်”

ဒီရေက လက်ရုံးကိုလှမ်းကြည့်၏။

လရောင်က နေရောင်ကို လှမ်းကြည့်သည် ။

ဦးသိက္ခာက အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်အကဲခတ်ကာ သူ့ရဲ့ လောင်းကုတ်ကြီးထဲက စာအိတ်ရှည် တစ်လုံးကို ထုတ်ယူပြီး အားလုံးမြင်အောင် ထောင်ပြ၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်က ရန်ကုန်က ငါ့မိတ်ဆွေ ဦးသိန်းသန်းထိပ်ဆီ က အကူအညီတောင်းတဲ့ စာတစ်စောင်ရောက်လာတယ်။ စာတိုက်ကပို့ တာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ လူလွှတ်ပြီး အရေးတကြီးပို့ခိုင်း လိုက်တာ၊ ဘယ် လောက်ထိ အရေးပါသလဲဆိုတာကို ပြောပြမယ်”

ကိုသိက္ခာရာ ကျွန်တော် လုပ်ငန်းကို ဘယ်လောက်စေ့စပ်သေချာ အောင် လုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်။ အခု ခင်ဗျားဆီက နောက်ဆုံးအခေါက် အကုန်သိမ်းဝယ်လာခဲ့တဲ့ အဖြူတွေရော အစိမ်းတွေ ရော ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းရှင်းလေးနဲ့ တစ်ပတ်ရိုက်ပြီး လိမ်သွားတာ။

ဒီပစ္စည်းတွေသာ ပြန်မရတော့ရင် ကျွန်တော် ဘဝပျက်ပြီး ဘာဆို ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး။ ဒီ အပြင် တရားမဝင် ရတနာစုဆောင်းမှုနဲ့ တရားစွဲခံရမယ်လို ခြိမ်းခြောက်ထားတာကရှိသေး တယ်။ ကျွန်တော် အစက ခင်ဗျားကိုတောင် မသင်္ကာဖြစ်မိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေချာတွေးကြည့်တော့ ဒါမျိုးအလုပ်ကို ခင်ဗျားမလုပ်ဘူးဆိုတာ အလိုလိုတွေးမိလာတယ်။ ခင်ဗျား ကြံစည်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားပိုင်နက်ထဲမှာ ကြံလို့ ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ပေါ့ဗျာ။ သံသယဆိုတာ မြူတစ်မှုန်မှ မရှိရအောင် ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဆီကဝယ်သွားတာတွေဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကိုဆက်ပြီး ကူညီချင်စိတ်လည်း ရှိမှာ ပါ။ ခင်ဗျားမှာ ရဲစွမ်းထက်မြက်တဲ့ လူငယ်တွေများကြီးရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီကိုလွှတ်ပေးပါ။ ဒီကောင်တွေဟာ သေးသေးမွှားမွှား ဖျံကျစားနေတဲ့ ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ အဖွဲ့အစည်း ကြီးတယ်။ ရက်စက်တယ်။ ဒါကြောင့် အင်အားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဖိတာ။ ဒီမှာ ရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ကောင် တွေကတော့ ဘာမှ သုံးမရဘူး။ အိမ်ရှေ့ရပ်တဲ့ သူတောင်းစားကို ကုပ်ဆွဲခေါ်နိုင်ရုံလောက်ပဲရှိတာ။

စာပါအကြောင်းအရာတွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြပြီးမှ ဦးသိက္ခာက စာကို အိတ်ထဲပြန် ထည့်သည် ။

“ငါကတော့ ဒီကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ သူတို့ အဖွဲ့အစည်း ဘယ်လောက်ကြီးကြီး ဂရုမစိုက် စရာမလိုပါဘူး။ သထုံဘုရင်က ရန်သူကိုနှိမ်နင်းဖို့ အနော်ရထာဘုရင်ဆီမှာ စစ်သည် လေးသိန်း အကူ တောင်းတယ်။ အနော်ရထာဘုရင်ကတော့ လေးသိန်းအစား လေးယောက် ကိုပဲလွှတ်ပေးလိုက်တယ် လေ၊ ငါလည်း ငါ့သားရဲ့ အရည်အချင်းကို ငါယုံတယ် ။ ငါ့သားရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေဖြစ်တဲ့ မင်းတို့ သုံးယောက်ကိုလည်း ထပ်တူယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်ကို မင်းတို့ လေးယောက်ကို လွှတ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

လေးယောက်လုံး လက်ရုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် နှင့် အားလုံး ခေါင်းညိတ်ပြီးသားဖြစ် သွားလေသည်။ ။

သူတို့ လေးယောက်ထဲမှာ လက်ရုံးက အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်ကာ လက်ရုံးပြီးတော့ နေရောင် လရောင်နဲ့ ဒီရေကို အစဉ်လိုက် တစ်နာရီခြား မွေးခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ။

ဆေးရုံမှာ တစ်ရက်တည်း ယောက်ျားလေးချည်း ဆက်တိုက် လေးယောက်မွေးလျက် လေး ယောက်လုံးရဲ့ မိဘများက ဆင်းရဲကြတာချင်းလည်း တူနေပြန်သည်။ ။

ထိုစဉ်က ဦးသိက္ခာက လူပျိုပေါက်အရွယ်။ ဖအေဖြစ်သူနှင့် ဆေးရုံကိုလိုက်လာကာ သူတို့ ရဲ့ ကျောက်တွင်းဦးစီး၏ ဇနီး ယခု လက်ရုံးရဲ့ မိခင်ကို မွေးလူနာလာကြည့်တာ ဖြစ်၏။

“ကြည့်စမ်း သား၊ မဟာနဖူးထောင့်နဲ့ မေးရိုးကားကား နှာတံပေါ်ပေါ် ဘယ်လောက် ကျက် သရေရှိတဲ့ ကလေးလဲ၊ ခြေတံလက်တံနဲ့ ကိုယ်လုံးကလည်း ဖွံ့လိုက်တာ၊ နည်းတဲ့ ကောင်ကြီးမဟုတ် ဘူး၊ သူ့နောက်က သုံးယောက်ပါလာတာကြည့်၊ ဖွားဖက်တော်တွေပေါ့ကွာ၊ ဘယ်လောက် ထူးခြားတဲ့ ကလေးလဲ”

ထိုအချိန်ကတည်းက ကလေးလေးယောက်လုံးကို သားအဖနှစ်ယောက်က ဂရုစိုက်ထောက်ပံ့ ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

ဦးသိက္ခာကတော့ လက်ရုံးကို အသည်းစွဲပါ။

ကိုယ့်အလုပ်သမားထဲကမို့လည်း အပြီးအပိုင် မွေးခဲ့သည် အထိ လက်ရုံးကို ဂရုစိုက်ခဲ့လေ သည်။ ။

သူတို့ ချင်း တစ်ရက်တည်း အတူမွေးကြမှန်းလည်း သိကာ ဟိုးငယ်

ငယ်လေးကတည်းက ထို လေးယောက်ဟာ ရန်ဖြစ်ကြ ပြန်တည့်ကြ မ
ခွဲမခွာ ဆော့ကစားခဲ့ကြသည့် သံယောဇဉ်သည် ဘေး တစ်စုံတစ်ယောက်က
ထိပါးစော်ကားလျှင်ဖြင့် တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ဆုပ်ကာ
အနာခံ၍ တုံ့ပြန်တတ်ကြ၏။

ဖအေဆုံးသွားတော့ ကျောက်တွင်းလုပ်ငန်းတွေကို ဦးသိက္ခာ ဦးစီးခဲ့
သည် ။ ထိုအချိန်မှာ လက်ရုံးကလည်း
အတော်လေးအရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်ရာ ဆော့ကစားတတ်သည့် အရွယ်
ကတည်းက ဓားပေါက် သေနတ်ပစ်ကို ကစားနည်းတစ်ခုလို ကျွမ်းကျင်
နေခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ကျောက်တူးလုပ်ငန်းထဲမှာ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က လာရောက်လုပ်
ကိုင်ကြသည့် ကျောက် တူးသမားများကို ဦးသိက္ခာ နိုင်နင်းစွာအုပ်ချုပ်ခဲ့
သလို လက်ရုံးကိုလည်း သူ့အများကြီး မျှော်လင့် ထားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် တတ်ကျွမ်းသင့်သော ကိုယ်လုံပညာရပ်များကို ငယ်ငယ်
ကတည်းက သင်ပေးခဲ့ သည် ။ ဆရာကောင်းသမားကောင်းများ ထံမှာ
အချိန်ပေး၍ သင်ကြားစေခဲ့၏။

လက်ရုံးက သူထင်တာထက် လျင်သည် ။ ထင်ထားတာထက် ပို
တော်နေသည် ။ ထို့ကြောင့် ဒုစရိုက်ဆန်ခဲ့သော ကျောက်တွင်းလောက
ထဲမှာ ပြည့်လက်ရုံးဆိုလျှင် ငြိမ်သွားတတ်တဲ့ အထိ လွှမ်း မိုးနိုင်ခဲ့၏။

နောက်သုံးယောက်ကတော့ သူတို့ ကိုယ်တိုင်
ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ကြသော်လည်း လက်ရုံးကို ဘယ်သူကမှ ကျော်မတ
က်နိုင်ခဲ့ကြပေ။

ထိုအထဲမှာ ပင် လရောင်က အအေးဆုံးဖြစ်ကာ ခိုက်ရန်သတ်ပုတ်ခြ
င်းကို နှစ်ထောင်းအားရ ကြည့်တတ်ပေမယ့် သူ့ကိုထိလျှင် မကြိုက်သလို

သူကိုယ်တိုင်လည်း မပါပေ။

“အေးနော်။ မင်းတို့ ဟာမင်းတို့ ဓားနဲ့ ပြိုင်ပြိုင်၊ လက်နဲ့ ပြိုင်ပြိုင် ငါ ခိုင်လူကြီးမလုပ်ဘူး။ မင်းတို့ ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် ခုန်ပေါက်နေတာကို ငါကြည့်လည်း မကြည့်တတ်ဘူး၊ ကြုံပြောထား တာ”

“ကြည့်တတ်လို့ ပဲ မင်းပဲ ဘယ်သူကအသုံးမကျဘူး၊ ဘယ်ကောင်က ဘယ်လိုနဲ့ ဝင်ဝင်ပြော နေပြီးတော့”

“အဲဒါ မဆိုင်ဘူး၊ ကြည့်တာပဲဝါသနာပါတာ၊ ဆရာမလုပ်ချင်ဘူး”

“မလုပ်လို့ ရမလား၊ ဒီနားမှာ မတ်တတ်ရပ်နေတာ မင်းပဲရှိတာ”

အငြင်းအခုံတွေဖြစ်ကြ၊ တွန်းထိုးစကားများ ပြီးတော့လည်း လရောင် သူတို့ ခိုင်းသမျှလုပ်ရ သည် သာ။ ထို့ကြောင့် လရောင်မျက်နှာသည် အစဉ်သဖြင့် စူပုပ်ပုပ်ဖြစ်နေတတ်သည် ကများ ၏။

“ဘေးမှာ ရပ်နေရင် ခိုင်လူကြီးလုပ်ရမှာ ပဲ၊ မလုပ်ချင်ရင် လာဝင်က စား”

“သွားစမ်းပါ၊ မင်းတို့လို လှုပ်လှုပ်ရှား ပူပူဆူဆူမလုပ်ချင်လို့ သိတယ် မဟုတ်လား၊ နာမည် ကိုက လရောင်”

“အေးလေ၊ အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ မင်းက လရောင်ဖြစ်ချင်တာ ကိုး”

“သဘောပါကွာ၊ နာမည်နဲ့ မျက်နှာက တခြားစီပါ၊ နာမည်က လ ရောင်၊ မျက်နှာက ငရုတ်သီး မှ ညွှံ့ကျနေတာပဲ”

သူတို့ အားအားရှိတိုင်း လရောင်ကိုပဲ မခံချင်အောင်ပြော၍ တစ်လမ်းလုံး နောက်ပြောင် ရယ်မောလာခဲ့ကြသည် ။

ထိုစဉ်က ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးသည် သူတို့ လေးယောက်ကို နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုနေခဲ့လေ သည် ။

သို့သော် ရှုရှိုက်ခဲ့ရသည့် အဆိပ်သင့်လေတို့ ကြောင့် အပြန်လမ်းမှ ရယ်မောပျော်ရွှင်နိုင်ပါ မည်လား။ အနာဂတ်က သူတို့ ရဲ့ စိတ်ကူးထဲမှာ မပါချေ။

★

“ဟိတ်ကောင် ရန်ကုန်ဆိုတာ ဒါလားကွ”

“ဟုတ်တယ်ထင်တာပဲ”

“မန္တလေးဈေးချိုလောက်တောင် မစည်ဘူး”

လက်ရုံးက သူ့ကျောပိုးအိတ်လေး သူ့ကောက်ဆွဲကာ
ရှေ့ကထွက်သွား၏။ နေရောင်နဲ့ လရောင်တို့ သည်
ဆက်လက်အငြင်းပွားမနေနိုင်ကြတော့ဘဲ ကိုယ့်ပစ္စည်းလေးတွေကို အ
သီးသီးရွေး ယူပြီး လေယာဉ်အဆောက်အဦရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ထွက်လို
က်လာခဲ့ကြလေသည်။ ။

“လက်ရုံး မင်းလေးလေး အကြောင်းကြားထားတယ်ဆို၊ လာကြိုမှာ
ဆို၊ ဘယ်မှာ လဲကား”

“ဟိုမှာ လေ”

လက်ရုံးက နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ကားတွေရပ်ထားသည့်ဆီကို
မေးဆတ်ပြ၏။ ဟုတ်နေပြီ ထင်ကာ သူတို့ ခပ်သုတ်သုတ်လာခဲ့၏။

“ညီလေးတို့ ကားငှားကြမလား၊ ဘယ်သွားကြမှာ လဲ”

“မငှားဘူး၊ ကားလာကြိုတယ်”

လရောင်က ကြားကဝင်ဖြေရင်း လက်ရုံးနောက်က ကပ်လိုက်သဖြင့်

လက်ရုံးက ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်တော့ အင့်ခနဲဝင်တိုက်မိလေသည်

။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒီမှာ အာရုံများ နေရတဲ့ အထဲ”

လက်ရုံးက မျက်မှောင်ကုတ်၍ လှည့်ကြည့်သည် ။

“မင်းနောက်က လိုက်နေတာလေ၊ မင်းက အသံမပေးဘဲ ဘာလို့ ရပ်လိုက်လဲ”

“အသံပေး အချက်ပြရအောင် ငါက ရှေ့မီးနောက်မီးလင်းနေတဲ့ ကားကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်တော့မှ သတိမထားဘူး”

“အေးလေ၊ လက်ရုံးကျောပြင်ကြီးက ဗို့တစ်ထောင်အားနဲ့ DANGEROUSကြီးဆို ဘယ် လိုလုပ်မလဲ”

“DANGEROUSကြီးက သူ့လို ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်လုပ်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ သံဇကာ အထပ်ထပ်နဲ့ သူ့ဟာသူ ရပ်နေတာတောင်မှ DANGEROUS ဗို့တစ်ထောင်အားဆိုတာရေးပြီး သတိပေးထားသေးတယ်၊ ဟွန်း”

လက်ရုံးက ဘောင်းဘီထဲလက်တစ်ဖက်ထည့်ထားရင်း
နောက်လှည့်ကြည့်ကာ . . .

“မှားပါတယ်နော်၊ နောက်တစ်ခါ ကျောကုန်းမှာ စာရေးထားပါ့မယ်”

“ကောင်းတာပဲ”

“ဟာ . . . ဟေ့ . . . ဟိုကားထင်တယ်ကွ၊ ငါတို့ ကိုကြည့်နေတယ်”

နေရောင်ပြသည့်နေရာကို အားလုံး လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြ၏။ အဖြူရောင်ကားလေးတစ်စီးရဲ့ ရှေ့ဦးမှာ အဝါရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် မျက်မှန်အကြည်ရောင်လေးတပ်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ် ယောက် သည်

ကားကို ခပ်နွဲ့နွဲ့မို့၍ လက်ပိုက်ကာရပ်နေသည်။ ။

သူတို့ လာနေသည် ကို လှမ်းမြင်လိုက်မှ ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ပြင်ရပ်ကာ အသင့်ရပ်စောင့်နေသည့် ပုံစံမျိုး ခြေလှမ်းအားလုံးက သူမနှင့် ကားဆီသို့ ဦးတည်သွားကြသည်။ ။

သူတို့ ပိုမိုနီးကပ်သွားတော့ မိန်းကလေးက လက်ပိုက်လေးဖြုတ်ချကာ ကိုယ်လုံးလေး ခပ်ရဲ့ရဲ့ ဖြစ်သွား၏။

လေးညှို့သံကြားသည့် ငှက်ငယ်လေးသဖွယ်ဖြစ်သွားသည့်ပုံစံကို နေရောင်က မျက်မှောင် ကုတ်ကြည့်ကာ . . .

“ဒီမှာ မင်းက ဦးသိန်းသန်းထိပ်ရဲ့ သမီးလား”

“ရင်”

“မိုးကုတ်ကနည့်သည် တွေကို လာကြိုတာမဟုတ်လား”

“အို”

“ဟ . . . ဘာ အူကြောင်ကြောင် လုပ်နေတာလဲ၊ ငါတို့ က မသိလို့ မေးနေတာ၊ ဟုတ်ရင်ဟုတ် တယ်၊ မဟုတ်ရင် မဟုတ်ဘူး ပေါ့”

မေးနေရင်း နေရောင်ဒေါသထွက်သွားသည်။ ။

ဘယ့်နှယ် စကားလေးနှစ်ခွန်း သုံးခွန်းပဲပြောရမှာ ကို ပြူးပြုကြည့်နေပြီးတော့ လူတွေကို အူကြောင်ကျားလုပ်နေတာ။ ထိုစဉ်မှာ ပင်

“ဟေ့ . . . ဘာကောင်တွေလဲကွ၊ ငါ့သမီးကို မဆီမဆိုင် သဟောက် သဟမ်းလာလုပ်နေတာ”

“ဟမ် . . .”

နေရောင် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။

နုတ်ခမ်းမွေးကားကား၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးခပ်တိုတိုဝတ်ထားသည့် လူကြီးတစ်ယောက် က မိုးပေါ်ကကျလာသလို ကောင်မလေးရှေ့ကို ခဏအတွင်း ရောက်လာခဲ့၏။

“ဘာလဲ . . . ဘာကိစ္စလဲ”

နေရောင်အာရုံက နောက်မှာ လုံးဝငြိမ်ကုပ်နေကြသည့် ရံရွှေဖော်ကြီးတွေကို အားရပါးရ ကြိမ်ဆဲနေသော်လည်း မျက်နှာကို ချက်ချင်းပြင်ဆင်ကာ ခပ်တည်တည်ပြန်ကြည့်၍ . . .

“ကျွန်တော်တို့ က မိုးကုတ်ကလာကြတာပါ။ လာကြိုမယ့်ကားမတွေ့သေးလို့ လိုက်ရှာရင်း သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း မေးတာဦးရယ်၊ ဘာမှ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းမပါပါဘူး၊ ဦးသိန်းသန်းထိပ်အိမ်က ကားဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူး လားမေးတာ၊ ဘာမှ မဖြေဘဲနဲ့ ပြူးတူပြဲတဲပြန်ကြည့်နေတော့ ဒေါသ နည်းနည်းလေး ထွက်သွားတာပါ”

“ဘာကွ”

သေစမ်းနေရောင်။

နေရောင် ပြန်ဖြေလိုက်ပုံကြောင့် လရောင်တစ်ယောက် နောက်က နေ လက်ရုံးနောက်ကို ကိုယ်ရိုက်ကွယ်မိ၏။

“မင်းက ဒေါသနည်းနည်းလေးထွက်တာလား၊ ကျုပ်ကတော့ အများကြီးကိုထွက်တာကွ”

လူကြီးက လက်သီးတစ်ဖက်ထောင်၍ ရှေ့ကိုတိုးတက်လာသည် ။ လက်ရုံးက နေရောင်လက် ကို လှမ်းဆွဲကာ သူ့ရှေ့တိုးရပ်လိုက်ပြီး . . .

“ခဏလေးနေပါဦး ဦးရယ်၊ ဒီလိုပါ”

“ဘာမှ လာရှင်းပြမနေနဲ့ ၊ ပြူးတူးပြတ်ကြည့်နေတယ်ဆိုတဲ့ စကား
ကို ငါလုံးဝသည်းမခံနိုင် ဘူး၊ ငါ့မြေးလေးက မျက်မမြင်ကွ”

“ဗျာ”

“ဟာ . . .”

*

“ဟား ဟား ဟား”

“ဟီး ဟီး ဟီး”

“မရယ်ကြနဲ့ နော်၊ ဒီမှာ တင်းနေတာ”

“တင်းပေါ့၊ မင်းရယ်စရာလုပ်လို့ ရယ်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ အာဂသတ္တိပဲ ကွာ၊ မျက်စိမမြင်တဲ့ ကောင်မလေးကို သွားစိန်ခေါ်နေတာ”

“ဟား ဟား၊ မင်းတို့ ကလည်း ကွာ နေရောင်ကို မစကြပါနဲ့ ၊ ဇာတ် လမ်းလုပ်ရကျိုးမနပ်ဘဲ အကန်းမလေးဖြစ်နေရှာတယ်”

“ဟား ဟား”

“လက်ရုံးနော်”

နေရောင် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် လက်ရုံးကို အတင်းဆောင့်တွန်းပစ်လို က်၏။

“ဟာ ဟိတ်ကောင်”

“ဟာ”

“ကျွါ”

မဟူရာရောင် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသောကားလေးက လက်ရုံးတစ်ကိုယ်လုံး ကားပေါ်ပစ်ကျ လာသည် နှင့် တုံ့ခနဲရပ်ပြီးသားဖြစ်သွား၏။

သူတို့ အားလုံးကတော့ သွားပြီမှ ဟုတ်လိုက်ကြကာ ပါးစပ်တွေ အ
ဟောင်းသားဖြစ်ကုန်ကြ လေသည်။ ။

ထိုစဉ် သူတို့ ဘက်က ဘေးမှန်တစ်ချပ်လျှောက်သွားကာ . . .

“လမ်းပေါ်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ထမင်းဖိုးလိုတယ်ဆိုလည်း
ရိုးရိုးသားသားပြော တောင်းပေါ့၊ ဟွန်း ဒီနည်းတွေ ရိုးနေပြီ”

အလွန် မခံချင်စရာကောင်းသော စကားများ ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် သူ
တို့ ရန်တွေ့ဖို့ သတိမရ။ စိတ်ဆိုးချိန်လည်း မရလိုက်ပါ။

ဆင်စွယ်နှစ်ပမာ ဖြူနုဝင်းဖန့်နေသော မျက်နှာလေးမှာ စင်းကော့
နေသည့် နှာတံ၊ ထောင့်ချိုး ညီ၍ ထူပြည့်စိုအိနေသော နှုတ်ခမ်းရဲရဲ
လေးများ နှင့် ညိုပုပ်ပုပ်မျက်မှန်ဝိုင်းကိုတပ်ထားသည့် မိန်း ကလေး။
ပျော့နွဲ့ညိုမှောင်သော ဆံပင်နွယ်တွေ ဖားလျားချထားသည့်အပြင် ဝတ်
ထားသည် က အနက်ရောင်ရုပ်လက်ရှည်။

ကားကအနက်။ သူမက တစ်ကိုယ်လုံးအနက်။

မဟူရာတောထဲမှာ စိုရဲနေသော နှုတ်ခမ်းသားလေးများ နဲ့ မျက်နှာခ
ပ်သွယ်သွယ်လေးကို မှန် ပြန်မတင်မီ အငေးသားကြည့်နေမိကြ၏။

“တောက် အသက်မရှူဘဲ တစ်နေကုန်ထိုင်ကြည့်နေချင်တယ်”

“အသက်မရှူဘဲကြည့်ရင် သေပြီပေါ့ကွ”

“ မဟုတ်ဘူး လေ၊ အဲဒီလောက်ကိုပဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး ခံစား
နေချင်တာကို တင်စားပြ တာ”

ဒီရေက လေယာဉ်ကွင်းထဲမောင်းဝင်သွားသည့် ကားလေးရဲ့ နောက်
ပိုင်းကို လှမ်းကြည့်ကာ မချင့်မရဲပြောနေသည်။ ။

“အေးကွာ၊ လှတာတော့ ရက်ရက်စက်စက်ပဲ၊ နုဖက်စိုရဲနေတာ ထိ လိုက်ရင် ကြွေကျသွား မလားမှတ်ရတာ၊ ရန်ကုန်မှာ ဒီလောက်ထိချော တဲ့ မိန်းကလေးတွေရှိနေတာ အံ့ဩစရာပဲ”

“ဟိတ်ကောင် . . . ငြိမ်လှချေလား လက်ရုံး၊ ဘာလဲ ကောင်မလေးဆီ မှာ အကုန်ပါသွားပြီ လား”

လက်ရုံးက နှာခေါင်းတစ်ချက်ပွတ်၍ ရယ်သည်။ ။

“ဪ . . . ဒါဝန်ခံလိုက်တာလား၊ ရတယ်လေ၊ လေယာဉ်ကွင်းထဲ ပြန်လှည့်ကြတာပေါ့”

“တော်ကြစမ်းပါကွာ၊ ဒီမှာ ဦးသိန်းသန်းထိပ်ဆီ ဘယ်လိုသွားရမလဲ စဉ်းစားနေတာ”

“မခိုင်လုံတာနဲ့ အကြောင်းမပြစမ်းပါနဲ့ ၊ ဦးသိန်းသန်းထိပ်က ခြေ ထောက်နဲ့ သွားလည်း ရ တယ်၊ ကားနဲ့ သွားလည်း ရတယ်၊ လိပ်စာရှိနေ တာပဲ”

“ခု ဘာနဲ့ သွားမလဲ”

“ကားငှားမယ်”

“on foot”

“by car”

“foot ကွာ”

“car ကွာ”

လက်ရုံးက ခြေလှမ်းကိုရပ်ပစ်ကာ ငြင်းခုံနေကြသူတွေကိုကြည့်သ ည် ။

“နှစ်ယောက်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ on foot ကိုအတည်ပြုတယ်”

“ဟာကွာ”

လရောင် ရှုံ့မဲ့ခြေဆောင့်ကာ နောက်ကနေ မကျေမနပ်ပါလာရှာသည်။ သူတို့ ဘယ်လောက်ပဲ အစပ်မတည့် ငြင်းခုံကြပစေ။ လက်ရုံးပါးစပ်က ထွက်ကျလာသည့် စကားတစ်ခုက အတည်။ တစ် ယောက်တည်း အင်အားမဲ့စွာ ကျရှုံးရတတ်တာလည်း သူပဲဖြစ်ကာ လရောင် ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုပဲ ဖြတ် ရိုက်မိချင်မိသည် အထိ။

“ဪ... ဆရာကြီးရဲ့ ဧည့်သည် တွေလား၊ ဝင်သွားပါ၊ ဝင်သွားပါ၊ အထဲမှာ ဆရာကြီး စောင့်နေတယ်၊ အကြိုသွားတဲ့ ကားနဲ့ လွဲနေပြီထင်တယ်”

“ဘယ်ကကားက လာကြို...”

“လာစမ်းပါကွာ”

ခံထားရသည့်နေရောင်က မကျေမချမ်းလှမ်းပြောသည်။ လက်ရုံးက ဆွဲခေါ်၍...

“ရောက်နေမှ ပဲ ဘာဖြစ်လို့ ပြဿနာရှာနေမှာ လဲ၊ ဒီကြားထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ ကွာဟနေတာ ရှိမှာ ပေါ့”

နေရောင်က တိုက်အမြင့်ကြီးဆီကိုမော့ကြည့်ကာ လက်ကိုပြန်ရုန်းသည်။

“အဲဒီတစ်ခုကိုပဲ မကျေနပ်တာကွ၊ ဒီခရီးနဲ့ ဒီခရီး ငါတို့ မှာ မောမော ပန်းပန်း ခြေထောက်နဲ့ လျှောက်လာရသေးတယ်”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကားမငှားဘဲ လာကြတာပဲကွာ”

“အေးလေ၊ ယောက်ျားတွေပဲ မင်းကကားစီးပြီး ဇိမ်ခံချင်သေးလား”

“ခံသင့်တဲ့ နေရာတော့ ခံချင်တာပေါ့၊ ဟွန်း . . . မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

သူတို့ လေးယောက် ဆင်ဝင်အောက်ရောက်လာသည် နှင့် . . .

“ဟာ . . . ဟိုမှာ ကား ကား”

“ဟိတ်”

“ကျိ”

ကား၏ အရှိန်က ထိုးရပ်သွားတာတောင်မှ တသိမ့်သိမ့်မြောက်ခုန်
နေသည် အထိ ပြင်းထန် လေသည်။

ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်းနှင့် သူတို့ အုပ်စု
လျင်မြန်ကြောင့်သာမဟုတ်လျှင် တွေးရဲဖွယ်မရှိ။

“ဟိတ် မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲ၊ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲလေ”

“ဟင်”

မဟူရာရောင်လေးကို ဒေါသကြောင့် ရုတ်တရက် သတိမထားမိ။
ကားထဲမှ ရွှေရောင်ဝတ်မှုန် လေးတစ်စလို့ ရှည်လျားသော
ဆံနွယ်ရှည်ကြီးများ ဝဲခါလျက် လွင့်ကျလာသော ပုံရိပ်လွှာကလေးကို မြင်
လိုက်ရမှ လက်ရုံး တအံ့တဩဖြစ်သွားကာ စကားပင်မပြောနိုင်တော့။

“ဒီမှာ ရှင်တို့ က မိုးကုတ်ကဦးသိက္ခာရဲ့ လူတွေလား”

“ဦးသိက္ခာရဲ့ လူတွေ မဟုတ်ဘူး အမိ၊ အသုံးအနှုန်းတွေမှားနေပြီ၊

ဟိုတစ်ယောက်က ဦးသိက္ခာရဲ့ သား၊ ကျုပ်တို့ က သူရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ”

မိန်းကလေးက မျက်မှန်ကို ဆောင့်ခနဲဆွဲချွတ်ပစ်ကာ . . .

“ရှင်တို့ ဟာရှင်တို့ ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ပန်စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဧည့်သည် က ဧည့်သည် လို ငြိမ်ငြိမ် လေးမနေကြလို့ အားလုံးအလုပ်ရှုပ်ကုန်တာ ကို ပြောချင်တာ”

“ဧည့်သည် က ဧည့်သည် လိုမနေလို့ ကိုယ်တို့ က မင်းအိမ်ခေါင်မိုး တက်ပြီး ဖုန်းခေါ်နေ လို့ လား”

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“မင်းပြောသလိုပြောတာလေ၊ တို့ က ခရီးဝေးကနေ ကုန်းတစ်တန် ရေတစ်တန်နဲ့ အဆင့် ဆင့်လာခဲ့ရတာ၊ ဒါကို ကြိုဆိုဖို့ ဝတ္တရားပျက်ကွက်တာက မင်းတို့ ပဲ”

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . နေကြပါဦး . . . သမီး . . . ဧည့်သည် တွေကို အထဲခေါ်စမ်း”

အဝင်ဝမှ လှမ်းမြင်နေရသည့် ကျွန်းလှေကားကြီးပေါ်မှ ခလုတ်တိုက်မတတ် ဆင်းချလာ သည့်လူကြီးသည် နဖူးပြောင်ပြောင် ဆံပင်ဖြူစစ ရောထွေးနေပြီဖြစ်သော်လည်း ရှေ့မှာ ရှိနေသော မိန်းကလေးနှင့် ရုပ်အတော်ကြီးဆင်ပါသည်။ ။

“လာ . . . လူလေးတို့ လာ၊ အန်ကယ် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်နေတာ အပတ်မပြည့်သေးလို့ ချက်ချင်းထမလာနိုင်တာ တောင်းပန်တယ်ကွယ်၊ ဘုရားခန်းကထွက်မှ ဒေါ်ကြီးက အောက်မှာ မိုး ကုတ်ကဧည့်သည် တွေ ရောက်နေတယ်လို့ စောင့်ပြောခဲ့တာ၊ သမီးကြိုလာတာလား”

“မကြိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာ လမ်းလျှောက်လာရတာ”

နေရောင်က မကျေနပ်သလိုလို တိုင်သလိုလိုနှင့် ဝင်ဖြေလိုက်၏။

“ဒါကတော့ ပြန်ပေါ့၊ လာကြိုမယ်လို့ ပြောထားတာ၊ လာကြိုမှာ ပဲ ဆိုတာသိလျက်နဲ့ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ထလျှောက်တာ၊ သမီးက ဟိုကျတော့ အရူးကျနေတာပဲ ဖေဖေ၊ လိုက်စုံစမ်းတာလည်း မရ၊ ထိုင်စောင့်နေတော့လည်း ဘယ်သူမှ မရှိ၊ တကယ်ဆို အချိန်ကုန်အောင် စောင့်နေကြပါဦးလား။”

“မင်း . . . ခဏလေး ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်ခဲ့ရတာတောင် ဒီလောက်ဖြစ်နေသေးတာ၊ သူ့ ဧည့်သည် နဲ့ သူ့ကားနဲ့ အလျှိုလျှိုဖြစ်ကုန်ကြတဲ့ အထဲ တို့ က ငဖြူလား၊ ငနီလားမသိတဲ့ ကြိုမယ့်သူ ကို ထိုင်စောင့်နေစရာလား။”

“စောင့်ရမှာ ပဲ၊ ပန်တို့ ဆိုရင် ကိုယ်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ အရပ်က ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့ လူဆီ ကို ကြိုမယ့်သူမရှိဘဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်ဘယ်တော့မှ ထသွားမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“တော်တော့သမီး၊ ဒီကိစ္စမှာ ဖေဖေတို့ ဘက်က ပျက်ကွက်ခဲ့တာ။”

ဦးသိန်းသန်းထိပ်က သူတို့ ကို ဘယ်သူက ဘယ်သူဆိုတာ မသိသေးသော်လည်း လေး ယောက်ထဲမှာ ထူးခြားပေါ်လွင်နေသည့် ဘောင်းဘီရှည်အနက်၊ ဆွယ်တာအနက်နှင့် ဂျာကင်အနီရဲရဲ ကို ဝတ်ထားသော လက်ရုံးကိုသာ တည့်တည့်ကြည့်ကာ . . .

“ဒီလိုပါကွယ်၊ လူလေးတို့ ကိုကြိုဖို့ အန်ကယ် ကားလွှတ်ထားခဲ့တာ၊ လေယာဉ်ဆိုက်မယ့် အချိန်ထက်စောပါတယ်။ အဲဒါ လမ်းမှာ မပျက်စဖူး ကားပျက်နေတဲ့ အကြောင်း ဒရိုင်ဘာက ဖုန်းပြန် ဆက်တယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် အန်ကယ်က အလုပ်ထဲရောက်နေတဲ့ သမီးကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး လေ ဆိပ်ကိုသွားပေးဖို့ ပြောရတာ၊ ကြားထဲမှာ အချိန်တွေလွဲကုန်

တဲ့ အတွက် အန်ကယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ သမီးကလည်း အလုပ်ထဲက နေ အပန်းမပြေခင် ထသွားရပြီး ဟိုမှာ မတွေ့တော့ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ စ ကား မှားသွားတာပါ။ ငါတူကြီးတို့ ရောက်ရောက်ချင်း မဖွယ်မရာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတဲ့ အတွက် ထပ်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်။ ကဲ အထဲကိုဝင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး အပန်းဖြေကြပါဦး”

ဦးသိန်းသန်းထိပ်က လိမ့်ပတ်လည်အောင်ရှင်းပြရင်း တောင်းပန် နေတော့ အားလုံး ဒေါသ တွေ ပြေလျော့ရသည် ။

အဝတ်အစားကျောပိုးအိတ်တွေနှင့် လေယာဉ်ကွင်းမှ လမ်းလျှောက် လာခဲ့ရတာမို့လည်း လေး ယောက်စလုံး ပင်ပန်းညောင်းညာနေပြီ။

ဦးသိန်းသန်းထိပ်ကတော့ သူတို့ ကို အားကိုးယုံကြည်ဟန်နှင့် ဖော် ရွှေမှုလည်း ရှိသည် ။

“တစ်ရေးတမောအိပ်ပြီး အနားယူလိုက်ကြပါဦး၊ လာကြ . . . အန်ကယ် မင်းတို့ နားဖို့ အခန်း တွေ အသင့်စီစဉ်ထားပါတယ်ကွ”

အားလုံး ဦးသိန်းသန်းထိပ်ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြသည် ။

လက်ရုံးကတော့ ဧည့်ခန်းဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေဆဲ မဟူရာနတ်သမီးလေးကို ဖျတ်ခနဲလှမ်း ကြည့်မိသည် ။ သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသော မျက်နှာဝန်းလေးတွေက စူးလက်တောက်ပနေဆဲ။

မျက်ဝန်းချင်းအဆုံမှာ ချာခနဲအကြည့်လွဲကာ နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးတွေ တင်းတင်းစေ့ပြီး မကျေ နပ်ချက်ကို အရိပ်ထင်ပြသည် ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ လက်ရုံးရင်ထဲမှာ နွေးခနဲခံစားလိုက်ရသည် ။

တကယ့်နဂါးမလေးထင်ရဲ့ ။ နုဖပ်ချောမွေ့သော မျက်နှာလေးနှင့် မ

လိုက်ဖက်အောင် ဒေါသက ကြီးလိုက်တာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရင်ထဲမှာ တော့ သူမ ဒေါသမျက်စောင်းလေးတွေ
က နူးညံ့နုဖပ်သော ပန်း ပွင့်လေးတွေဖြစ်နေသည် ။

ဟိုကောင်တွေသာသိရင် ဝိုင်းကျိန်ဆဲကြမလားမသိ။

*